U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **I. S.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem Haškova 1714/3, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2016, č. j. OAM-663/ZA-ZA12-ZA16-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 10. 2017, č. j. 32 Az 37/2016 – 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Janu Urbanovi, advokátovi se sídlem Haškova 1714/3, Hradec Králové, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti výše specifikovanému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný shledal žádost stěžovatele ze dne 30. 7. 2016 o udělení mezinárodní ochrany nepřípustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

I. Vymezení věci

[2] Úvodem považuje Nejvyšší správní soud za vhodné stručně shrnout dosavadní vývoj posuzované věci. Z předloženého správního spisu je patrné, že stěžovatel podal dne 2. 7. 2015 první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný o první žádosti rozhodl tak, že se mu žádná z forem mezinárodní ochrany neuděluje. V nyní posuzované věci stěžovatel podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu dne 30. 7. 2016, kterou

žalovaný shledal jako nepřípustnou dle § 10a písm. e) zákona o azylu s tím, že v ní nebyly uvedeny nové skutečnosti, které by odůvodňovaly opětovné zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

[3] Krajský soud v napadeném rozsudku nejprve rekapituloval dosavadní průběh řízení a shrnul skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci. Poté se podrobně zabýval relevantní právní úpravou obsaženou v zákoně o azylu, a to zejména ustanoveními týkajícími se opakované žádosti o mezinárodní ochranu a podmínkami její nepřípustnosti dle § 10a písm. e) zákona o azylu. Následně konstatoval, že žalovaný dospěl opodstatněně k závěru, že v opakované žádosti stěžovatele jsou uvedeny tytéž skutečnosti (úmysl vyhnout se nástupu do armády, ekonomické důvody, snaha o legalizaci pobytu v České republice), které již žalovaný posoudil v souvislosti s předchozí žádostí o mezinárodní ochranu.

[4] Nakonec dodal, že přání stěžovatele zůstat v České republice, protože se mu zde líbí, nebo obecná nespokojenost s politickou, ekonomickou a bezpečnostní situací na Ukrajině nejsou relevantními důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle § 12 až 14b zákona o azylu.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Uvádí, že krajský soud se náležitě nevypořádal s jeho žalobní námitkou, kterou se dovolával nezákonnosti rozhodnutí žalovaného. Konkrétně namítal, že žalovaný opakovaně porušil svou povinnost dostatečně zjistit skutkový stav věci a vypořádat se se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci, a to včetně těch důvodů, které uvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a které žalovanému sdělil při ústních pohovorech. Krajský soud však toto nezohlednil a zopakoval pouze argumentaci žalovaného, aniž by se uplatněnými žalobními námitkami věcně zabýval.

[7] Stěžovatel připomíná, že nevypořádání se se žalobními námitkami krajským soudem je natolik závažné pochybení, že zakládá přijatelnost kasační stížnosti.

[8] Dále namítá, že žalovaný své rozhodnutí opřel o nedostatečné množství relevantních podkladů - zejména těch, které souvisejí s možným zařazením stěžovatele do bojů na Ukrajině. Tento nedostatek způsobuje, že žalovaný ani krajský soud neměly možnost objektivně posoudit riziko ohrožení života nebo jiné závažné újmy, které stěžovateli bezprostředně hrozí při návratu do země původu ze strany separatistů, mafiánských organizací, ale i „původního obyvatelstva".

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje zamítnutí kasační stížnosti, případně odmítnutí pro nepřijatelnost. Odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí a napadený rozsudek. Je přesvědčen, že jeho rozhodnutí je opřeno o dostatečné množství aktuálních podkladů, které jsou objektivní a netendenční. Stejně tak napadený

rozsudek je plně přezkoumatelný, závěry v něm obsažené krajský soud přesvědčivě odůvodnil. Samotná skutečnost, že se krajský soud ztotožnil s postupem žalovaného, nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2016, č. j. 5 Azs 168/2015 - 36).

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Ve věcech mezinárodní ochrany se soud v souladu s § 104a s. ř. s. nejprve zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“.

[12] O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[13] Přijatelnost kasační stížnosti je podle stěžovatele dána nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Krajský soud se dostatečně nevypořádal s žalobní námitkou, kterou se stěžovatel dovolával nezákonnosti rozhodnutí žalovaného. Konkrétně namítal, že žalovaný nedostál povinnosti dostatečně zjistit skutkový stav posuzovaného případu a vypořádat se se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci.

[14] Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu může za určitých okolností naplnit důvody přijatelnosti kasační stížnosti, a to dokonce i za situace, kdy to není v kasační stížnosti výslovně namítáno. Ve smyslu usnesení sp. zn. 1 Azs 13/2006 je totiž kasační stížnost posouzena jako přijatelná, pokud bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[15] V daném případě však Nejvyšší správní soud napadený rozsudek nepřezkoumatelným neshledal. Krajský soud se na stranách 4 až 5 rozsudku podrobně zabýval úpravou opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany i její nepřípustností ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu. Připomněl, že z § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný je nejprve povinen zabývat se její přípustností. Opakovaná žádost o mezinárodní ochranu může být přípustná pouze tehdy, pokud v ní cizinec uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že

by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

[16] Krajský soud dále v souladu s § 11a odst. 1 zákona o azylu porovnal důvody opakované žádosti se skutečnostmi, o které stěžovatel opíral svou předchozí žádost. Konstatoval, že v nově vedeném řízení nebyly uvedeny žádné nové skutečnosti ve smyslu výše uvedeného ustanovení, a dodal, že se „[ž]*alobcem uváděnými důvody odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR (vyhnout se nástupu do armády, ekonomické důvody, snaha o legalizaci pobytu), se žalovaný dostatečně vypořádal v rámci meritorního posouzení jeho žádosti* (tj. první žádosti o mezinárodní ochranu – pozn. soudu) *v rozhodnutí ze dne 17. 8. 2015, v jehož rámci posuzoval i bezpečnostní situaci na Ukrajině*.“ Žalovaný proto postupoval správně, pokud opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany meritorně neposuzoval a řízení o žádosti zastavil.

[17] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku není dána ani tím, že krajský soud vyhodnotil jako správnou argumentaci žalovaného, kterou odůvodnil zastavení řízení o opakované žádosti stěžovatele. Tyto závěry totiž nepřevzal bez bližšího odůvodnění, ale podpořil je logickou argumentací včetně odkazu na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se dotýká problematiky opakované žádosti o mezinárodní ochranu.

[18] Nejvyšší správní soud dodává, že úlohou krajského soudu nebylo věcně se zabývat důvody uplatněnými v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale posoudit, zda opakovaná žádost stěžovatele byla přípustná, tj. byly v ní uvedeny nové skutečnosti či zjištění, které nemohl bez své viny uvést již v první žádosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96). Jelikož žádné takové skutečnosti v opakované žádosti uvedeny nebyly, žalovaný ani krajský soud nepochybily, pokud tyto důvody věcně nezkoumaly.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[21] Stěžovateli byl v řízení před krajským soudem jako zástupce ustanoven Mgr. Jan Urban, advokát se sídlem Haškova 1714/3, Hradec Králové, který ho zastupoval i v řízení o kasační stížnosti. Podle § 35 odst. 9 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v částce 3 100 Kč. K tomu je třeba připočítat podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhradu hotových výdajů v částce 300 Kč a částku 714 Kč představující

21% náhradu za daň z přidané hodnoty, jíž je advokát plátcem. Celková výše odměny ustanoveného zástupce proto činí 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. února 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu